

ledes tænkte sig, den Gang vi gav den almindelige Lønningslov, at det skulde bevirke, at en Embedsmand nu skulde blive fri for at lide det Afdrag, som tidligere var steet i hans samlede Lønning, men det er gaaet her, som det gaaer saa tit, at man aldrig noksom kan overveie, hvorledes man affatter sine Love, og at der, om man end gjør sig nok saa megen Flid i saa Henseende, bestandig opstaaer et og andet Tilfælde, hvor det viser sig, at man ikke rigtig forud har seet, hvad der vilde indtræde, og der indtræder da en Conseqvent af en saadan Forsømmelse. Banstueligheden vilde jo ikke være opstaaet, hvis man ikke under § 5 havde optaget den relative Sætning: „for hvilke særlig Lønning er fastsat ved Lønningslove“, men at dette blev optaget, fandt sin naturlige Forklaring deri, at man bestandig havde for Die, at dette var en almindelig Lønningslov, og at der ved Siden af denne skulde optages specielle Forckrifter i forskjellige specielle Lønningslove. Jeg har nu saaledes søgt at gjøre gjældende, hvorfor Mindretallet ikke har tiltraadt Forlaget, og jeg formener, at der havde været nogen Føie for det ærede Fleertal til her at stille sig paa samme Maade, som det hele Udvalg har skillet sig med Hensyn til et andet Forklørningspørgsmaal, der ogsaa hidrører fra den samme almindelige Lønningslov, nemlig det, som omtales i Betænkningen under Nr. 32. Det vilde efter min Mening have været heldigere, hvis det ærede Fleertal ogsaa med Hensyn til det Spørgsmaal, vi nu omhandle, havde sagt, at vel kunde det i sig selv synes tvivlsomt, om Regeringens Opfattelse var den rigtige, men da Sagen kun havde saare ringe praktisk Interesse, vilde man ikke reise nogen Opposition mod den Opfattelse, som Regeringen og navnlig den høitærede Justitsminister, der jo ikke alene i sin Stilling, men ogsaa i enhver anden Henseende maa siges at være en virkelig Autoritet i saadanne Lovforklørningspørgsmaal, var gaaet ud fra. Dertil turde der formeentlig have været saamegen mere Grund, som denne Sag er af saare ringe praktisk Betydning, thi deels er der kun Tale om et Beløb, som paa Statsbudgettet er aldeles forsvindende, og deels have vi paa Finantsloven været saa floge at bestemme, at

ved Vacance skal hele Generalprocuraten bortfalde, hvilken Vacance jo kan indtræde muligvis meget snart.

Forslagene under Nr. 14 a og b. og Nr. 15 angaae de Understøttelser, man vil tillægge de Bestillingsmænd, der ere blevne ledige i Anledning af, at den ene Straffeanstalt paa Christianshavn er bleven nedlagt. Med Hensyn til Størrelsen af den Understøttelse man vil give dem, der i en noget længere Tid og navnlig over 10 Aar have staaet i Statens Tjeneste, samt med Hensyn til de Grundsaetninger, hvorefter Understøttelsen skal beregnes, har der været nogen Meningsforskjellighed i Udvalget, idet Mindretallet har formeent, at der her var Grund til at anvende Analogien i Loven af 9de April 1851 om Pensioneringen af Militaeretaternes Underklasser, og derfor har tiltraadt at bevilge en rund Sum, nemlig 2,000 Rd., som Regeringen skulde fordele efter Grundsaetningerne i den nævnte Lov, medens derimod Fleertallet har troet, at der her ikke var nogen sær Anledning til at drage Analogien af den nævnte Lov frem, hvilken Lov aldrig vides at være bleven paaberaabt i de mange lignende Tilfælde, som tidligere have foreligget til Afgjørelse, men at man derimod kunde slutte sig til Regeringens Forslag om i Enhold til forskjellige andre i de trykte Aamærkninger nævnte Lovbestemmelser, som tidligere ere blevne paaberaabte, at bevilge en Sum, mod hvis Størrelse, som af Regeringen er opført med 2,490 Rd., man ikke havde Noget at indvende. Det vil altsaa sees, at Forskjellen i alt Besæntligt kun dreier sig om den Sum af 490 Rd.; thi de Grundsaetninger, hvorefter Beregningen og Fordelingen skeer, ere jo dog af mindre Betydning overfor Understøttelsens Størrelse. Jeg maa anbefale, at man følger Ministerens Forslag, men skal dog erkjende, at selv om Mindretallets Forslag, som findes her under Nr. 14 a, maatte blive vedtaget, vil der være vist en ikke ganske ringe Liberalitet overfor disse Bestillingsmænd, som uden egen Skyld have mistet deres Erhverv. Medens der saaledes har været nogen Meningsforskjellighed i Udvalget med Hensyn til dette Spørgsmaal, har man derimod været enig